

Marc Granell

Arran de gel

És ara un pont llarguíssim que travessa
de cor a cor l'abisme que esperava
engolir-se d'un glop aquesta terra,
que no en quedàs memòria ni paraula.

QUASI JA

¿En quines mans estem, Déu meu, en quines urpes,
en quines mandíbules de ferro i goles insaciables,
profundes com un pou estret que mai no acaba?

¿Sota quin genoll marmori, rotund, inapel·lable
mantenim, ben quiets, el coll com si fos la llei més alta?

¿Dins de quina esperança podrint-se, quasi ja morta,
ens batega encara el cor inventant futurs en alba?

VALÈNCIA, ENCARA

En tu habite com s'habiten
el dolor i l'esperança,
la memòria i l'anhel
desfent-se en somnis com núvols,
en pluja estèril que ofega
horitzons a punt de nàixer.

Ciutat de foc i de fang,
tomba infinita, jardí
d'oblits en flor, de renúncies,
de guspires que aviat moren
d'odi encés o indiferència,
ciutat de la passió
feta fum, feta nostàlgia,
en tu soc tot viu d'horror,
de desig tot mort, encara.

CANÇÓ DEL CANSAT

Estic cansat
com un camí tristíssim,

com una vesprada erma
que no sap dir adeu,

com un mar on els segles
vessen la sang
sacrificada.

Estic cansat,
estrictament cansat

d'aquest meu cos podrint-se
des de fa tanta angoixa,

sense atur ni clemència,
desesperadament.

TRINXERES

Valdria més callar,
que tots calléssim.

PERE QUART

¿I quin trellat té
aquest guirigall d'espants alçant-se
com un monument altíssim d'ignomínia
al bell mig dels cervells desfent-se com cadàvers
podrits de fel en foc que ningú sap qui ha encés?

Valdria més callar, passar segles
callats només mirant-nos als ulls i sentint
el batec profund i savi dels cors si no volem
acabar sent titelles que ignoren de qui és la mà
que els mou a ser i dir un desert ple de trinxeres.

AQUELL FAR

La pell intacta embosca un vell naufragi:
com preservar el velam baixat al port,
no morir cada dia és viure mort.

MANEL MARÍ

Cada dia tinc cura de no morir,
de ser encara
un cadàver assenyat i confortable
que no desdiga
molt dels altres cadàvers amb què procura
passar, discret,
aquesta tan llarga mort que en diem vida.

De tant en tant,
aquell far fet d'incendis, de passions,
mortal i savi,
m'obri al taüt de la pell, abisme i llum,
una ferida.